

1964-07-00

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Henning Christiansen

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Sprog:
Dansk

Dateringsbegrundelse:
Teksten kaldes for et "brev", men der er ingen adressat. Der refereres til hans korrespondance med Dick Higgins (brev 23. marts 1964), Tomas Schmit (breve februar 1964) og Eric Andersen (breve juni 1964). Desuden indeholder tekstens anden version et citat fra et brev af Jed Curtis, dateret d. 10. februar 1964.

Indholdsmæssigt refererer teksten også til et statement, HC skrev til programhæftet for Festival der neuen Kunst på Technische Hochschule Aachen, d. 20. juli 1964. En datering der hedder "sommer 1964" virker derfor mest sandsynlig.

Omtalte personer:
Eric Andersen
Hugo Ball
Jed Curtis
Dick Higgins
Jiddu Krishnamurti
Tomas Schmit

Arkivplacering:
HC Arkiv Møn/HC breve 8

DOKUMENTINDHOLD

At befri for dyndsnaik

TRANSSKRIFTION

Brev I

at befri for dyndsnaik

vi har længe haft den opfattelse at idé kom før handling, man opstiller et problem og derpå løses det ved en handling. Idéen opstår af en erfaring, et fænomen man kender, men ønsker i ny belysning, det vil sige, man arbejder i forhold til fortid. Hvis man vælger at arbejde på idéer kan man altså ikke opnå den rene handling og må arbejde indenfor erfaringens vægge. Når jeg taler om at postulere dit eller dat, er det for at skabe baggrund for leg, for tankens virksomhed. Dick Higgins siger at det er en morsom leg, men kun leg, derfor hans snak om 'to be a hermit'. Tomas Schmit taler om 'material and form' og jeg afviser med at det er idéer der interesserer mig, skønt jeg ved at det ikke er et spørgsmål om godt eller ondt, men et spørgsmål om tid = mit udtryk for forstandighed.

Krishnamurti mener idé og handling, det virkeligt skabte er og at den rene handling kan defineres som kærlighed, det sidste er uheldigt bemærket for hvis det er kærlighed er det også ondskab, derfor er tid forstandighed, det gale er at tid opfattes som kompression, opfattes den statisk d.v.s. morgen-middag-aften-nat har vi basis for den rene handling, fri af dyndet. Forstås dette bliver det vanskeligt at se hvad vi skal stille op med fejltagelsen. Den der forstår kan ikke gøre opmærksom på fejltagelsen, fordi den skal påvises ved erfaringen og således bliver dyndsnaik og uden betydning for det som er. På den andenn side må det være muligt at bevæge sig fra et liv i fejltagelsen til det som er. Krishnamurti taler om en revolution, Eric Andersen om et kvalitativt spring som en nødvendighed, jeg vil sige - bil - altså, en forandring, en mutation, eller

fra minus-fejltagelse til plus fejltagelse

idet fejltagelsen akcepteres og derved ophæves

[kun i version 2]

brev fra Jed Curtis, Bombay 10/2-64

Det er sikkert rosværdigt at hellige sit liv forvandlingen, omdannelsen, af barbarene i det vilde Europa, men det er som at prøve at være medskyldig i noget og vi ved alle hvad - hindringerne, de fører til et mistet ego. Gør hvert øjeblik levende, lad ikke barbarene afrette dig og når du har nået ensomhedens tinde, så kom tilbage. Hindi er skønt, jeg vil forsvinde i et

kloster i Himalaja næste uge.

DaDaisterne forsvandt som kunstretning i førkrigsårene fordi de ikke forstod at kunst aldrig skal engagere sig i politiske- eller opdragene virksomhed. er det nu et svaghedstegn at en kunstholdning må bukke under? iøvrigt forekommer det mig at dada interesserer endog ivrigt i dag? vel bukkede de ikke under for Hitlers støvler, men 20-erne var måske et helt umuligt arbejdsmilieu for tanker og idéer på den dadaistiske holdning - Ball forsvandt sporeløst, fandtes som sagn i lillebitte flække æret for sit smukke sindelag. SNEEN VAR FOR DYB
en kunstner er et menneske der siger sandhed - sin sandhed.

Brev I

at befri for dyndsnak

Vi har længe haft den opfattelse at idé kom før handling, man opstiller et problem og derpå løses det ved en handling. Idéen opstår af en erfaring, et fænomen man kender, men ønsker i ny belysning, det vil sige, man arbejder i ~~for~~ forhold til fortid. Hvis man vælger at arbejde på idéer kan man altså ikke opnå den rene handling og må arbejde indenfor ~~for~~ erfaringens vægge. Når jeg taler om at postulere dit eller dat, er det for at skabe baggrund for leg, for tankens virksomhed. Dick Higgins siger at det er en morsom leg, men kun leg, derfor hans snak om 'to be a hermit'. Tomas Schmit taler om 'materiel and form' og jeg afviser med at det er idéer der interesserer mig, skønt jeg ved at det ikke er et spørgsmål om godt eller ondt, men et spørgsmål om tid - mit udtryk for forstandighed. Krishnamurti mener idé og handling er livsfor-nemmelse fremmed, men at kun den rene handling, det virkelig skabte er og at den rene handling kan defineres som kærlighed, det sidste er uheldigt bemærket for hvis det er kærlighed er det også ondskab, derfor er tid forstandighed, det gale er at tid opfattes som kom-pression, opfattes den statisk d.v.s. morgen - middag - aften - nat har vi basis for den rene handling, fri af dyndet.

Forstås dette bliver det vanskeligt at se hvad vi skal stille op med fejltagelsen. Den der forstår kan ikke gøre opmærksom på fejltagelsen, fordi den skal påvises ved erfaringen og således bliver dyndsnak og uden betydning for det som er. På den anden side må det være muligt at bevæge sig fra et liv i fejltagelsen til det som er. Krishnamurti taler om en revolution, Eric Andersen om et kvali-tativt spring som en nødvendighed, jeg vil sige - bil - altså, en forandring, en mutation,

eller

fra minus-fejltagelse til plus-fejltagelse
idet fejltagelsen akcepteres og derved ophæves.

at befri for dyndsnak

vi har længe haft den opfattelse at idé bør komme før handling, ~~idéen~~ man opstiller en idé og derpå løses det ved en handling. Idéen opstår af en erfaring, et fænomen man kender, men ønsker i ny belysning, det vil sige, man arbejder i forhold til fortid. Hvis man vælger at arbejde på idéer kan man altså ikke opnå den rene handling og må arbejde indenfor erfaringens vægge. Når jeg taler om at postulere dit eller det, er det for at skabe baggrund for leg, for tankens virksomhed. Dick Higgins siger at det er en morsom leg, men kun leg, derfor hans snak om 'to be a hermit'. Tomas Schmidt ~~talte~~ taler om 'material and form' og jeg afviser med at det er idéer der interesserer mig, skønt jeg ved at det ikke er et spørgsmål om godt eller ondt, men et spørgsmål om tid = mit udtryk for forstandighed. Krishnamurti mener idé og handling er livsforfølelse fremme, men at kun den rene handling, det virkeligt skabte er og at den rene handling kan defineres som kærlighed. Det sidste er uheldigt bemærket for hvis det er kærlighed er det også ondskab, derfor er tid forstandighed - klarhed. Det gale er at tid i kunsten opfattes som kompression, opfattes den statisk d.v.s. morgen - middag - aften - nat har vi basis for den rene handling, fri af dyndet. forstås det* bliver det vanskeligt at se hvad vi skal stille op med fejltagelsen. Den der forstår kan ikke gøre opmærksom på fejltagelsen, fordi den skal påvises ved erfaringen og således bliver dyndsnak og uden betydning for det som er. På den anden side må det være muligt at bevæge sig fra et liv i fejltagelsen til det som er. Krishnamurti taler om en revolution, Eric Andersen om et kvalitativt spring, som en nødvendighed. Jeg vil sige - bil - altså en forandring, en mutation, ~~er~~

fra minus-fejltagelse til plus-fejltagelse
idet fejltagelsen akcepteres og derved ophæves

brev fra Jed Curtis, Bombay 10/2-64

Det er sikkert rosværdigt at hellige sit liv forvandlingen, omdannelsen, af barbarerne i det vilde Europa, men det er som at prøve at være medskyldig i noget* og vi ved alle hvad - hindringerne, de fører til et mistet ego. Gør hvert øjeblik levende, lad ikke barbarerne afrette dig og når du har nået ensomhedens tinde, så kom tilbage. Hindi er skønt, jeg vil forsvinde i et kloster i Himalaja næste uge

Dadaisterne forsvandt som kunstretning i førkrigsårene fordi de ikke forstod at kunst aldrig skal engagere sig i politiske-eller opdragene virksomhed. er det nu et svaghetstegn at en kunstholdning må bukke under? Iøvrigt forekommer det mig at dada interessere endog ivrigt i dag? vel bukkede de ikke under for Hitlers støvler, men 20-erne var måske et helt umuligt arbejdsmilieu for tanker og idéer på den dadaistiske holdning - Ball forsvandt sporløst, fandtes som sagn i lillebitte flække særet for sit smukke sindelag. SNEEN VAR FOR DYB

en kunstner er et menneske der siger sandhed - sin sandhed.